
DANIEL
BRÜHL
UN DIA A
BARCELONA
entramat

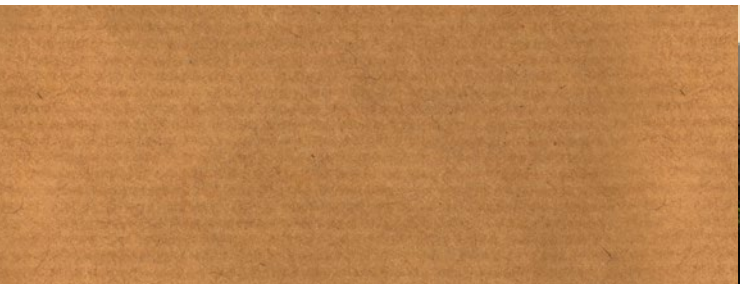

RECORREGUT 17KM
N
O
W
S
PARC GÜELL
TIBIDABO
AVINGUDA DEL TIBIDABO
PASSEIG DE SANT GERVASI
AVINGUDA DE VALLCARCA
AVINGUDA DE LA REP. ARGENTINA
PARC DEL TURÓ DEL PUTGET
RONDA DE DALT
SANT GERVASI
PL. LESSEPS
CARRER GRAN DE GRÀCIA
GRÀCIA
TRANSVERSERA DE GRÀCIA
VIA AUGUSTA
PASSEIG DE GRÀCIA
AV. DIAGONAL
CARRER DE MUNTANER
VIA AUGUSTA
L'EIXAMPLE
GRAN VIA DE LES CORTS CATALANES
LA MONUMENTAL
AVINGUDA MERIDIANA
CARRER DE LA MARINA
CARRER DE RIBES
CARRER D'ALFONS MARCH
PASSEIG DE SANT JOAN
PASSEIG DE LLUÍS COMPANYS
PASSEIG DE PUJADES
CARRER DE SALVADOR ESPRIU
RONDA DEL LITORAL
PARC DE LA BARCELONETA
ESTACIÓ DE FRANÇA
CARRER DE LA PRINCESA
CARRER DEL REGOMIR
GÒTIC
CARRER DE FERRAN
LA RAMBLA
AVINGUDA DE LES DRASSANES
PASSEIG DE COLOM
PLAÇA DE COLOM
EL RAVAL
AVINGUDA DEL PARAL·LEL

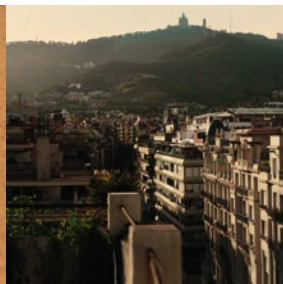
Daniel Brühl
Amb la col·laboració de Javier Cáceres

Traducció de Lourdes Bigorra Cervelló

Un dia a Barcelona

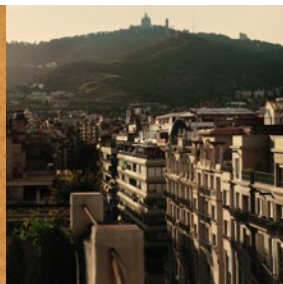
entramat

Per a en Hanno

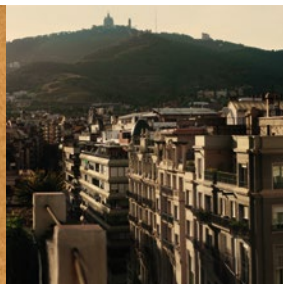

ÍNDEX

INVITACIÓ 9
TIBIDABO 11
CAP AVALL 19
SANT GERVASI 33
MONTJUÏC 43
LA CASITA BLANCA 51
LA MUNTANYA SERRADA 55
GRÀCIA 63
EL PRIMER DIA QUE VAIG ANAR AL CAMP NOU 79
XAVI 93
AMB LA SHAKIRA I EN PIQUÉ A LA TERRASSA 101
COM GAIREBÉ EM QUEDO CEC I PER QUÈ SÓC SORD 115
A LA MONUMENTAL 123
UNA VISTA UNA MICA DIFERENT 139
ETS TU, SANDRA? 147
AL BORN 163
EL RAVAL 169
EL FINAL D'UN DIA ÚNIC 177

ADRECES 185

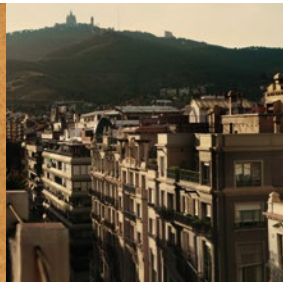

INVITACIÓ

He d'escriure un llibre sobre Barcelona. Assegut al meu banc preferit del parc del Turó del Putget, he contemplat la ciutat des de dalt i m'hi he parat a pensar. Ha de ser un llibre personal, un llibre on expliqui les coses que he viscut en aquesta ciutat des que hi vaig néixer, les persones interessants que hi he conegut al llarg dels anys, els racons amagats que hi he trobat a part de la Rambla i del Park Güell.

Si em pregunten què és el que més m'agrada fer quan sóc a Barcelona, el primer que se m'acut és passejar, caminar sense rumb. No hi ha cap lloc millor que aquest per fer-ho, des de la muntanya fins al mar i viceversa, des que el sol surt

fins que es pon. Exacte. Aquest llibre ha de ser una llarga passejada. Ha de ser una declaració d'amor sincera a aquesta meravellosa ciutat, que no tingui res a veure amb la cursileria de color de rosa de *Vicky Cristina Barcelona*. També vull descriure tot el que m'ha emprenyat durant els 34 anys que fa que dura la nostra relació amorosa. I són unes quantes coses. És fàcil que no t'agradi Barcelona. També he passat per aquesta fase. De cop i volta, aquesta metròpoli *fashion* i arquitectònicament hipersofisticada et pot semblar provinciana, mesquina i petita. Les nostres diferències estan superades, i ara tornem a ser feliços junts. Vull escriure sobre tot plegat.

En aquest dia tan fantàstic, estimats lectors, sorgirà un muntatge, un popurri fet de diversos moments meravellosos que he viscut a Barcelona al llarg dels anys, des de la infantesa fins avui.* Em sentiria feliç si la meva petita història fos per a vosaltres un incentiu que us enviés a la recerca del vostre dia perfecte a la meva ciutat preferida.

Bé, gaudiu de la lectura! Serviu-vos una Fanta de taronja o un Sprite, afegiu-hi un raig de vi negre del bo, sense passar-vos, dos glaçons, i seieu. Salut i força al canut!

---

* Els mapes que precedeixen cada capítol mostren la meva passejada per Barcelona. Els circumloquis mentals que faig en aquest recorregut no sempre queden reflectits en els llocs descrits en el capítol corresponent.

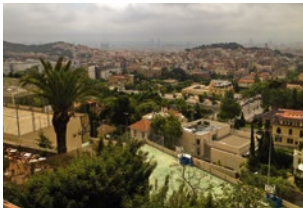

1 TIBIDABO

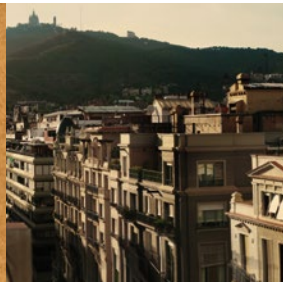
Aquí dalt, a la muntanya del Tibidabo, és fàcil d'entendre el diable i el pèssim negoci que va proposar a Jesús «...*et dixit illi haec* TIBI *omnia* DABO *si cadens adoraveris me*», segons diuen els versets de la Bíblia que parlen de l'episodi. Que en català seria: «... i li diu: —Et donaré tot això si et prosternes i m'adores».

Qui s'hi podria resistir?

És d'hora, més o menys les set del matí, i us juro que poques vegades estic despert tan d'hora en aquesta ciutat. Avui m'hi he esforçat perquè em moria de ganes de gaudir de la sortida del sol sobre Barcelona des d'aquí dalt. El millor lloc per fer-ho és el bar restaurant Mirablau. Un

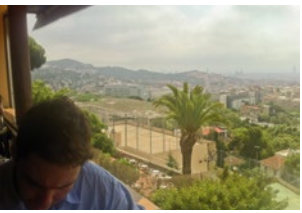

clàssic que, si bé des del punt de vista gastronòmic no té res d'extraordinari, ofereix, gràcies al seu finestral, una de les panoràmiques més boniques de la ciutat. El cambrer, mig adormit i rondinaire, remuga alguna cosa per a si mateix mentre li faig la comanda. Típic d'Espanya. O potser és que no m'ha entès?

«*Un cortado y un sándwich mixto*», li he demanat, en castellà. Potser és que no em vol entendre. Ho provo de nou, en català: «Un tallat i un biquini».

Per fi m'ho porta. «Aquí ho tens», rondina quan, sense gaire miraments, deixa la tassa i el plat damunt la taula. Busco el seient que estigui més allunyat d'ell.

En realitat, m'agrada aquest rondineig, aquest mal humor que segreguen les entranyes i que es mostra sense cap vergonya. Perquè el meu avi era exactament així.

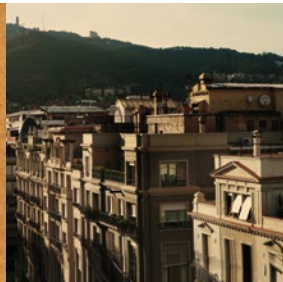
Era andalús, de Màlaga. Primer es va sentir atret per Madrid. Però als anys cinquanta es va traslladar a Barcelona, on va treballar de periodista i crític taurí. Sempre duia a remolc la dona, que el seguia tan fidelment com corresponia en aquella època (i com en part continua corresponent a Espanya). Encara el veig ara, assegut mirant la televisió i abrigat amb una flassada, estoic, seriós, amb una cigarreta Ducados —el tabac ne-

gre més fort— a la mà i un termos ple de cafè bullent al davant.

Sempre vaig entrar a la sala d'estar amb una sensació intensa de reverència, sense gosar a penes acostar-me a la cadira que als meus ulls infantils apareixia enorme. He dit reverència? Era por escènica.

Jo volia captar la seva atenció, a qualsevol preu, i sabia que se m'havia d'acudir alguna cosa realment fascinant per impressionar aquell ancià. No podia ser una puerilitat estúpida, ni un ploricó impropi d'un home com ara «En Santi m'ha pres la pilota», ni res per l'estil. No, no. Ell volia sentir històries ben explicades, no gaire llargues, però amb grapa, i epopeies heroiques. Per tant, podríem dir que gràcies a ell em vaig iniciar en el món de la mentida. Perquè el que més li agradava sentir eren històries de futbol. I el que jo era capaç de fer damunt del camp no tenia res a veure amb les heroïcitats increïbles i els gols inversemblants que li narrava.

Davant dels seus ulls, jo pintava, amb els colors més enlluernadors, com marcava uns gols de fantasia, explicava com corria des de la línia central fins a la porteria contraria, com driblava el món sencer i fins Déu si se'm posava al davant, com Pelé o Alfredo di Stéfano quan l'avi era jove o com Diego Armando Maradona en aquells dies i avui en dia Lionel Messi. Els altres nois em deien Brrrreme, Clinnzzmann o Coolerrrr

La família

—almenys, això sí que era veritat— i m'escollien automàticament només pel fet de ser alemany. En aquella època, Alemanya era una potència en futbol, els títols de campiona d'Europa i del món no quedaven gaire lluny, i per tant, fins i tots els espanyols s'esforçaven a pronunciar uns noms que per a ells sonaven com si algú mastegués cargols: Brehme, Klinsmann, Kohler. Jo portava una marca de qualitat futbolística, un segell *Made in Germany* a les soles de les sabates.

«I digues», em preguntava l'*abuelo*, amb uns ulls encara més brillants que els meus, «per quant heu guanyat?» No cal dir que, en la meva narració, enfonsàvem l'equip contrari en la misèria, quan en realitat eren ells els qui ens havien derrotat així.

«De quin equip fèieu?», volia saber l'avi sempre, i en aquest tema també havia de mentir. Perquè aquesta pregunta només podia tenir i havia de tenir una sola resposta: el Real Madrid. El seu equip preferit, de sempre, tot i que en aquells moments vivia a la ciutat dels seus enemics més acèrrims.

«I els altres de què feien?»

«Eren el FC Barcelona», li deia cada vegada com si ho disparés amb una pistola, i ell hi responia també cada vegada amb un «Molt bé, noi». I acabava dient-me: «Seu a la meva falda!». No era només un gran honor, sinó que

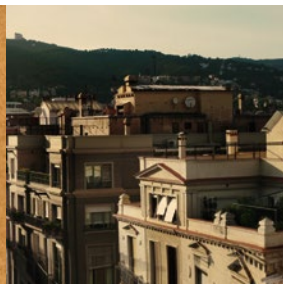
m'encantava. Perquè l'olor del meu avi espanyol era meravellosa, feia olor d'Agua Brava —una loció postafaitat de Puig—, de tabac i d'una vida llarga.

Però al cap de dos minuts, s'acabaven les abraçades, reprenia el posat sorrut i deixava anar un «*¡Hala!*», que era com dir «Prou», i m'engegava amb quatre copets al clatell. L'audiència s'havia acabat. Llavors jo me n'anava a veure l'àvia perquè em donés una de les magdalenes que acabava de treure del forn i que escampaven la seva aroma per l'aire competint amb la del fum de cigarret de l'avi.

Sí, encara en dic *magdalenes*, tot i que en molts establiments espanyols ara en diuen *muffins*, d'ençà que els americans van descobrir el cafè. *Muffins*, bah! Ja em pots anar al darrere, amb aquesta paraula. Però la mala lluna dels ancians espanyols sí que m'agrada! M'agrada tant com aquest dia que promet ser magnífic.

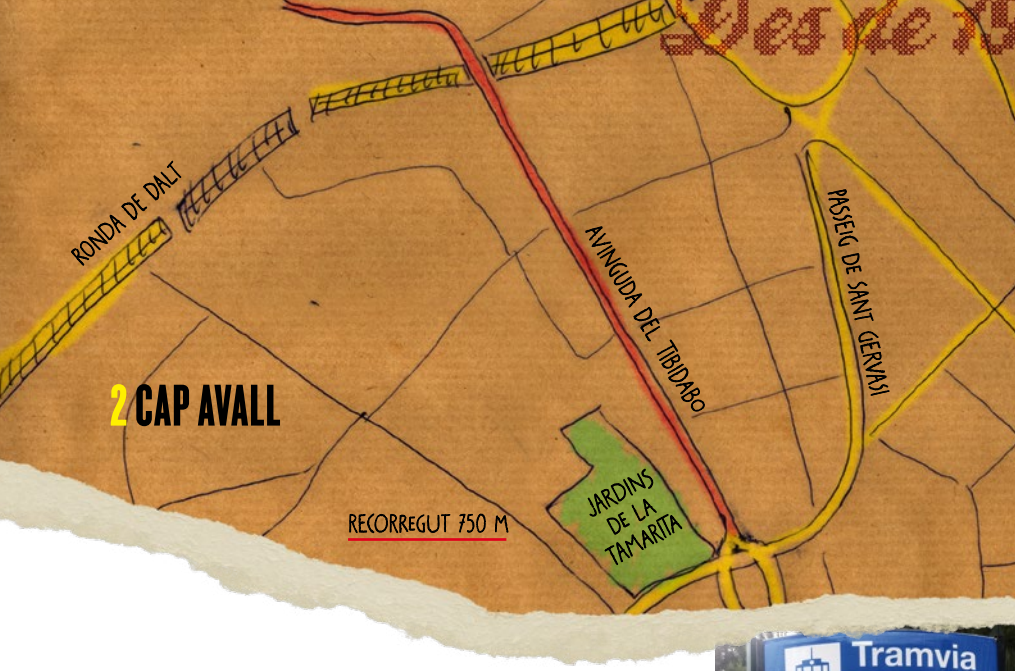
A poc a poc, el sol es decideix a sortir, es va elevant per damunt de la ciutat, rodola sobre la platja i el barri de la Barceloneta, on abans només vivien pescadors, fa resplendir els carrerons foscos i sinuosos de Ciutat Vella, inunda el tauler d'escacs de l'Eixample i l'elegant Zona Alta, Sant Gervasi, Sarrià, Pedralbes: tota la ciutat, que ara s'ha convertit en el meu refugi. Però els turistes no es fan esperar gaire. La porta ja

comença a bascular i els primers grups entren al local.

Hora de pagar.

Hora d'anar-se'n.

Quan era petit, agafava sovint el tramvia que, des de la parada final, davant del Mirablau, emprèn el trajecte de baixada. Però alguna vegada també vaig recórrer el camí a peu, i sempre em va agradar fer-ho. Encara ara m'agrada. Desenrotllo el cable dels auriculars, me'ls fico a les orelles i pitjo el botó de «play», mentre amb les cames rígides lluito per imposar-me al costerut carrer zigzaguejant que m'impulsa ràpidament cap avall. A la cantonada, com que noto que ningú no m'observa, repeteixo la cançó en veu alta:

